

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 11758

LIDER

Wolf Younin

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

וואַלף יונין

לידער

פאַרלאַג "אַרבעט"

ניו יארק

WOLF YOUNIN

P O E M S

Copyright 1936

WOLF YOUNIN

פאזיטשאולאזאן פרעס, 19 וועסט 21סטע סטריט, ניו-יאָרק, נ. י.

ש. קלינאָווסקיין

לאַמיר גיין אַזוי ווייט, אַזוי ווייט, אַזוי ווייט —
אַריבער דעם גאַנג פֿון דער ערד, און שפּאַנרונג פֿון צייט.

לאַמיר גיין, ווי עס גייען צוויי ווינטן ביינאַנד, אַזוי נאַנט
אַריבער פֿאַרמעסטונג פֿון אויגן, ווייטער־נאָך פֿון האַרזאַנט.

אַריבער די וואַרצלען פֿון שטערן — אַזוי ווייט לאַמיר גיין
און זען אונטער אונדז ווי די הימלען אין גאַזן צעגלייען.

* * *

לאַמיר שטיין מיט די פֿיס איינגעוואַקסן אַזוי טיף, אַזוי האַרט
ווי דעמבעס פֿאַרקנופֿט און פֿאַרבונדן מיט ערדישער האַרץ.

און די וועלט אויף איר אַקס מיטן רוקן צו אונדז ווי זי שטייט
זאָל מיט איר ליכטיקן פֿאַנעם צו אונדז ווערן איבערגעדרייט.

אויפדערנאַכטצו

וועקט די שטאַט מיט יאַם-לופט אויפדערנאַכטצו.
ס'רעדט זיך אויס דאָס האַרץ אַ ווינט פאַר זעגלשפּילעך.
שלעפט זיך וואו אַ וואַלקן אין ווייטן, ווי אַ פּראַכטצוג
און שטערן צו לעוואַנע שרייבן ליבע-בריוולעך.

רו אויף שטילע וואַסערן פון שטאַטישע קאַנאַלן,
לאַמפן פּלעכטן קרענצלעך פון אַוונטיקע ליכטער.
דוכט זיך, אַז אין וואַסער ווערט די זאַרג פאַרפאַלן
און די גאַסן וואַשן זיך מיט ווינטלעך די געזיכטער.

שווימען ווייסע שוואַנען בלאַער נאַכט אַנטקעגן.
הינט אין פאַרקן פאַרן זיך, לעוואַנע קוקט פאַרשעמט.
אין האַפן האַט דער הימל מיט שטערן זיך צערעגנט
און זעגלען זיך פאַרמאַסטן האַבן איינגעמען די פרעמד.

שטאַט, האַלב-שיקער אַנגעטאַן אין לאַמפן און אין בריקן —
אַ וואַסער-טאַנץ אין עלבע טאַנצט אויס אויפדערנאַכטצו.
מיט רעגנס אויפן רוקן לענדער צו דערקוויקן
שלעפט זיך וואו אַ וואַלקן אין ווייטן ווי אַ פּראַכטצוג.

אומעטיקע לידער און געלעכטערס שמוציקע,
פּידלען און גאַרמאַניעס שפּילן אויף אַן אַוונט-ליד.
יאַם-לייט אין די קנייפעס מיט מיידלעך פרעמדע דוצן זיך —
דאָס העפּקערדיקסטע ליד זינגען די, וואָס האַבן ניט.

שמעקט די שטאַט מיט יאַם-לופט און מיט ווינטן, ווי אַ דאַמפּער.
אין די אַרעמע קוואַרטאַלן פּודערט נויט איר פּאַנעם —
אין האַרץ פון אַקעאַן קומט פאַר אַ בייזער קאַמף-וואו,
פון זעגלשיף מיט וועלן, פון וועלן מיט לעוואַנע.

מאָטראָזן ליבע

שנעלער, שנעלער

הייך איין מיין האַרץ מיט ווערטער.

מיט פייערן מיט העלע

ברענען זאלן רייד.

נענטער, נענטער

דיין לייב צו מיר דערנענטער

אויף קושן און אויף צערטלען

ביז פייערדיקן טויט.

הייסער, הייסער

פון ווינטן ביים עקוואַטאר

דערלאַנג זיך אַ צעפלאַטער

ווינטן טראַפישע פאַרשעם.

לייב אין לייב פאַרפלאַנטער.

ליפּ אין ליפּ פאַראַנקער,

אַז עס זאַל דיין נאַנטקייט

מיד געבן אַ צענעם.

גיכער, גיכער

מיט אויגן זיך צעוויכער

זאַל שטערענען מיט ליכטער

אויף מיין הינטישן געביין.

קרעפטיק, קרעפטיק

אויף ליבן ביז פאַרניכטן —

אַ לעבן אַפגענעכטיקט

אויף יאַמען מיט געוויין.

שנעלער, גיכער, פאַרשייטער און צערייצטער,

אַז פלאַצן זאַלן הערצער פון ליקערדיקע רייד.

אויף מיין בלאַנדן טרויער דערלאַנג זיך אַ צעפלייך היינט.

גיב זיך אַ צערעגן, פּרילינגדיקע פּרייד.

זי שרייבט :

וואָסט מיך צוגעפירט צום קאַרשן-בוים,
צום קאַרשן-בוים און געלאָזן שטיין
און אליין ביסטו אַוועק—ווער ווייסט וואוהיין.

ס'איז שפעטער האַרבסט און אָפגעבליט,
שוין אָפגעבליט דער קאַרשן-צוויט.
ווי דו, דער פּרילינג איז אַוועק—ווער ווייסט וואוהיין.

פאַר מאַיאָון ווינט האַסטו מיך פאַרגעשטעלט,
מיך פאַרגעשטעלט און אין דער וועלט
מיטן ווינט ביסטו אַוועק—ווער ווייסט וואוהיין.

ס'האַט דער טייך פון מיר זיך אויסגעלאַכט,
זיך אויסגעלאַכט, ווען כ'האַב געטראַכט
צו גיין מיט דיר און מיטן ווינט—ווער ווייסט וואוהיין.

שוין פּרילינג דאָ צוריק אין לאַנד,
צוריק אין לאַנד דער מאַי-ווינט שפּאַנט,
פונקט ווי דו האַסט דאָן געשפּאַנט—ווער ווייסט וואוהיין.

נאָר דער קאַרשן-בוים האַלט איין זיין צוויט
ביז פאַר אים און מיר אַ נייע ליד
וועסטו ברענגען און אונדז מיטנעמען—ווער ווייסט וואוהיין.

מיך ציט צו דיר ווי דעם ווינט צום יאָם.
און דער יאָם—דו ווייסט דאָך מינאַסטאַם,
צו וועמען ס'ציט דער יאָם זיך און—וואוהיין.

דער אַוונט דעקט מיין פּאַנעם צו,
פונקט אַזוי מיך צוגעדעקט האַסטו
און—אַוועק מיט מיין רו—ווער ווייסט וואוהיין.

ער ענטפערט :

די זון האָט פאַרזיגלט מיט גאַלד פון איר פּאַנעם
דעם יאַמיקן שפּיגל,

מאַריקאַ.

מיט דייע אױגן—צױי האַלבע לעױאַנעס—
האַסט מיין האַרץ אױפגעריגלט,

מאַריקאַ.

ס'רעדט דער װינט טעלעפאָן דורכן יאָם מיט דער ערד
װי זאַל איך אָבער ריידן,

מאַריקאַ.

צו דער גאַנצענער װעלט איז מיר ריידן באַשערט
נאָר ניט צו אונדז ביידן,

מאַריקאַ.

יעדעס װאָרט פון דיין בריוו—אַ טירקלנע טױב
מיין האַרץ קרייזט אַרומעט,

מאַריקאַ.

דיין אױג אין מיין אױג—האַלב לעױאַנע אין שױב,
װאָס לאַקט מיט איר אומעט,

מאַריקאַ.

דו אױפערסט דעם װינט און איך אױפער דעם שלאָף,
װאָס קושט דייע אַפּלען,

מאַריקאַ.

איך קוק אױף דער נאַכט װי מען קוקט אױף אַ שטראַף,
מיט בייע שװאַרצע אַפּלען,

מאַריקאַ.

אַריינבייסן זיך אין דער ערדישער ברוסט,
פאַרפלאַנצן די ליפן.

מאַריקאַ.

ווי קיינמאַל פון יאָם ניט געהערט, ניט געוואוסט —
מיט דער ערד זיך פאַרקניפן,

מאַריקאַ.

מיין בריוו וועלן שטעמפלען דער ווינט און דער טרויער,
וואָס וואוינען אין פאַרט, דאָ.

מאַריקאַ.

אין מיר איז געשטאַרבן דאָס בלוט פון א פויער
איז וויינט ער, דער גאַרטן,

מאַריקאַ.

היינט

היינט בין איך פון הוילע אויג
און מיין געדאנק פון שפיגל.
פון א ווינט גראציעזער איז מיין בויג
און גרינגער זענען מיינע הענט פון פליגל.
כ'האב אזוי נאך קיינמאל-ניט געשפירט—
מיין בלוט איז היינט מיט פייערן צעפירט.

דורכזיכטיקער בין איך פון עטער,
לייכטער נאך פון וואסער-שטאף.
כ'הער די וואקסנדיקע בייער-בלעטער
ריידנדיק פון שלאף.
היינט איז אזוי געשליפן מיין געהער—
כ'הער געדאנקען פון דער טראכטנדיקער ערד.

היינט בין איך פון הוילע ליד.

ציטרינענע נאַכט

ציטרינענע נאַכט. פאַרליבטע בלאַזאַפּלען פון שטערן.
אַ דינער גערויש פון ביימערנע שאַטנס אין טייך.
אומפאַרשעמט—מיט אַ ליד אַפּריליקע שיינקייט צעשטערן
און מיט אַ שטיין צעברעכן דעם שפיגל פון טייך.

פון שוואַלבישער נעסט אַ פוך איז פאַרלאָרן געגאַנגען.
פליענדיק האָט עס אַ צערטל געגעבן מיין באַק.
מיר האָט זיך דערמאַנט—בלאַנדע וויעס פון זאַנגען,
ווי ס'האַט זיך געשפּילט אַ ווינטל מיט זיי אויף מיין באַק.

די ערד ליגט צעקושט פון בלאַהאַריוואַנטיקע ליפּן.
כ'אייפער, אַז ס'כאַפט מיך דער טייוול. איך אייפער אַווי.
גוט וואָס עס ליגט די לעוואַנע אין טייך מיט צעבראַכענע ריפּן
און וואָס אונטער מיין האַנט געפינט זיך ניט איצטער קיין פרוי.

ניינציק פינגער

(דעם ליכטיקן אַנדענק די פּאַרפייניקטע
פּאַליטישע אַרעסטירטע אין פּאַשיס-
טישן פּוילן)

1.

נַס שרייבט דער הויכער צאליע שמיד,
וואָס אַרבעט אין דער קוזניע ביי געדאָליען:
„לעצטן מאָנאַט האָט מען יאָטן ניין געשמידט
אין קייטן הענט און פיס
אַזוי צעכמאַליעט
פירנדיק צום טפּיסע פון געריכט
און נאָכדעם אין „ספּעציעלן קאַמער“
ניינציק פינגער איבער ברענענדיקע ליכט
(די הענט אין אייזערנע בראַסליעטן איינגעקלאַמערט)
געמאַטערט און געפייניקט:
„גיט לאַשן, זיך, איר קורוועשע,
די איבעריקע מיטגלידער ווער זיינען“.

נו, איז אַוורעמל (אינגאַנצן אַ יאָר זעכצן)
אַראַפּ טאַקע פון זינען
נאָר קיין נאַמען ניט דערמאָנט אויף זיינע ליפּן.
און די איבעריקע אַכט, אַפּילע קרעכצן
האַבן זיי זיך ניט געוואָלט פאַרגינען
פאַר די שפּיקעס. און געשוויגן.
קוים וואָס כּעוורע זשיפּען.

2.

אַט האָט דער הויכער צאליע שמיד
מיר צוגעשיקט אַ בריוו.

און גיי,
פון ווערטער, גיי, ניי אויף אַ ליד
מיט שמייכלען פּוץ עס אויס,
ווען ס'קערן טעג מיט פיין
די גאַסן אויס.
און גיי,
גיי זען אַריין
אַ וואָרט
אין אַרט,
וואו ס'דאַרף אַ מעסער צוגענאָגלט זיין.

.3

וואָס וויינט אַזוי דער יאָדלע-וואָלד, וואָס וויינט ?
— ניט עמעס, דער וואָלד האָט קיינמאָל ניט געוויינט.

טאָ, ווער-זשע שרייט אינמיטן נאַכט געוואָלד ?
— דאָס שרייען ניינציק פינגער, ניט דער וואָלד.

פאַרוואָס-זשע שרייען ניט די ביימער ווען אין וואָלד עס ברענט,
ווען עס פלאַקערט ווילד דער ווייטאַק פון צעברענטע הענט.

ווי קענען אויסהאַלטן וועלדער דעם געשריי ?
— וועלדער קענען ניט, נאָר שפיקעס יאָ, נאָר זיי.

וואָס-זשע טראַכט די וועלט צו טאָן מיט יענע „זיי“ ?
— ניט יעדער טראַכט דאָסזעלבע—איין וועלט האָט וועלטן צוויי.

איז איינע טראַכט אַז נאַכט זאָל אייביק זיין
און שלאָנט אַריין אין אונדזער שייַן אַ שוואַרצן פיין.

די צווייטע גרייט פאָר זיי, די טויט-מאַכער, דעם טויט
דעריבער ציטערט אויף די הינט די געלע הויט.

טאָ, ווער-זשע שרייט אינמיטן נאַכט געוואָלד ?
— דאָס שרייען גיינציק פינגער, ניט דער וואָלד.

ווי קומט עס, וואָס אין יאָדלע-וואָלד ליגט רויטער שניי ?
ס'איז ניט קיין שניי, נאָר בלוטיקער געשריי.

ס'איז ניט קיין וואָלד און ניט קיין שניי —
ס'איז פלייש און ביין
ס'איז דו און ער און אַלע איר— און איך אַליין.

ערשטער שטאָק

4.

יעשטשע פּאַלסקאַ גיע סגיניעלאַ

— פייניק, ברען!

יעשטשע וואודקאַ גיע סקוואַסניעלאַ

— אַמען!

דערפער פויערן פאַרשמיסן

— מאַטשיע כליעב!

זאַלן וויסטע כלאַפעס וויסן,

פשיאַ קרעוו!

יאָד אין אויגן וועט פאַמעלאַך

; מאַכן בלינד;

און דאָס רעשט וועט שוין דער גאַלאַך . . .

סקורווי סין!

זאַג, ווער זיינען די כאַוויירים,

הונט — רעד!

— זעץ אים אויסעט אַלע ציינער,

פשיאַ לעפּ!

פאַסעווע מיט בליי דאָס לייב אים

שטיק! בראַט!

און אין פּראַטאַקאַל פאַרשרייב אים:

אַן אַ גאַט.

ל י ד ע ר

פלעשלעך וואסער! הייסע בלעכן!

— לאָשן גיב!

מיט די פאָדקעוועס צעטרעט אים

און צעזיפ!

צענעם דאָס מויל, שליס אויף די ציינער

וואָרעם, רעד!

ס'האַט קיין וואָרט, קיין וואָרט ניט קיינער

אויסגערעדט.

צווייטער שטאַק

5.

טויזנט זלאַטעס . . . אַ שטעלע . . . גיב נעמען,
מיט גוטן זאַג אויס ;
מעסערס אין שמייכל, שלאַנגען אין ברעמען —
דער אויספאַרשונג־ריכטער פּרעגט אויס.

די צע. קאַ. וואו געפינט זיך ? און דער דרוק ?
גיב אַן דעם אַדרעס.
דער יונג האָט באַפעלן צו שווייגן זיין בלוט,
אַ שלאַס האָט די ליפּן פאַרפּרעסט.

אַ גלעקל. די וואַך. אַ באַפעל :
צעבינדט אים די צונג.
אַ טיגער פאַרפּוצט אין אַ מענטשלעכער פעל
האַט דערלאַנגט זיך אַ שטעל.
די וואַנסעס פאַרדרייט ; אין לאַץ—אַ בלום.
די ווייסלען מיט בלוט. די נעגל לאַקירט—
אַ שטויס און אַ ברום : קום !
און—
פון אויספאַרשונג־ריכטער אַרונטערגעפירט.

קאמער נומער דריי

.6

דאָס אייזערנע טירל טריפט מיט קעראַסין
און שאַרנירן סקריפען ניט ביים עפענען און פאַרמאַכן.
גליקלעכע די ווענט וואָס זענען טויב און בלינד
און קאַנען רואיקע דעם פייז צוקאַפנס וואַכן.

דאָס אייזערנע טירל פון קאמער נומער דריי
האַט קנאַכן צעבראַכן און נעגל געריסן.
נאָר פון צינגער קיין סאַד זיך דערוויסן
ניט געקאַנט סיידוויסיי.

דער צעמענטענער דיל איז מיט בלוט איבערזאָט
נאָר ניט זאָט זענען ריכטער און שפיקעס ;
זיך געאייצעט מיט בליי, און מיט שווערד זיך באַראָט—
גיי פאַרניכט און ראָט אויס באַלשעוויקעס.

גיי ראָט אויס אַ פאַרטיי, וואו ס'איז יעדערער גרייט
פאַר איר שטאַרבן מיט טויטן מיט זיבן.
אַ פאַרטיי, וואָס קיין טויט איז פאַר איר ניט קיין טויט !

.7

ווער האָט אַריינגעיאָגט אַ קויל אין הימל
און פאַרבלוטיקט אונזער נאַכט ווער האָט ?

די וועלט האָט זיך פאַרהאַלטן פון איר דריי
צוליב דעם ברענענדיקן פלייש אויף אירע אַקסן,
פון יעדן טראָפן בלוט פאַרזייטן אויפן שניי
איבער נאַכט אַ פויסט איז אויסגעוואַקסן.

די טפיסע שלינגט פון אינעווייניק איין דעם פיין
און פון דרויסן—דעם שטעטלדיקן אומעט ;
לעוואָנע שניידט אין גראַטעס זיך אַריין
ווי אַ זעג אַ קרומע.

נאָר ס'קאָן קיין גאַלד דאָס אייזן ניט צעזעגן.
שטערן ווערן פון אַנקוקן דעם צאר נאָך בלינדער.
ס'האַט אַ גאַנצן טאָג מיט פייערן גערעגנט
אויפן לייב פון ניין, ניין יונגע קינדער.

אַ גאַנצן טאָג איז בלוט פון זיי גערונען,
איצט גיסט די נאַכט אַריין דורך גראַטעס יאָדע ;
און שפיקעס האָבן בלויז דורך יונגען אויסגעפונען
מיט וואָס עס זענען הערצער באַלשעוויסטישע געלאָדן.

דאָס טייכל שווייגט. ביידע ליפן צו די ברעגן צוגעפראָרן.
די טפיסע-וואַך ביים טויער—פון קאָפּ ביז פיס מיט קוילן.
און אויפן טויער—דער רויב-אַדלער פון פוילן
צו מאַרדן איינגעשוואַרן.

.3

דאָס שטעטל ליגט אין שניי-טאַלן פאַרגליווערט,
נאָר דעם בעקערס לילקעדיקער קוימען רויכערט אויפן דאָך.
פענצטערלעך פון שטיבער—טיפע אויגן-גריבער,
ווי סקעלעטן וואַלטן זיך אינמיטן נאַכט צעלאַכט.

אַז עס גיט פלוצלונג אַ שניט-איבער דעם טרויער,
אַ טרויער נאָך אַ וויסטערער—אָוורעמלס אַ געוואַלט
פאַר אַלע קעמפער לעבעדיקע, וואָס זיצן איינגעמויערט
און אַרומגערינגלט מיט אַ ברענענדיקן וואַלד.

אן אַרויסגעטריבענער פון הייזער וואַנדלט
אין די געסלעך שלאָף איבערגעריסענער.
און די מילדקייט פונעם שטעטל ווערט פאַרוואַנדלט
אין אַ טאָל מיט האַס. האַס פאַרביסענעם.

9.

שטייט אין ווייסן פעלד די נאַכט אויף שוואַרצע קני.
דער הימל הענגט מיט הייסע טשוועקעס צוגענאַגלט.
כמאַרעס אויף די הערצער. ס'וועט אַ האַגל
דאָ אַ האַגל־טאָן מיט האַס אַן אינדערפרי.

און די ערד וואָס שפירט פאַרויס די שרעק
ליגט מיט זיבן שנייען צוגעדעקט.

אָורעמל שטעכט די געסלעך דורך מיט זיין געשריי:
„נאַדלען אין די פיס . . . לייבער אויפן פייער . . .
נעקאַמע וועט ניט זיס גענוג זיין און ניט טייער“ . . .
די ערד האָט אירע אויערן פאַרשטאַפט מיט שניי.

און דער שטעטלדיקער זייגער עסט
מיט צוויי פינגער בלוטיקן מעסלעס.

10.

נאָך האַלבער נאַכט. אַ שטילקייט אַ פאַרדעכטיקטע.
אויפן קלויסטער־שפיץ וואַקסט אויס אַ פלעק אַ לאַנגער—
ווי ס'וואַלט אַ קראַץ, וואָס האָט ניט וואו צו נעכטיקן
אויף ציילעם גאַלדענעם זיך אויפגעהאַנגען.

ס'מוז זיין אַ קראַך; ווי קען אַ מענטש דען אזוי הויך דערגרייכן?
און וואָס עפעס אינמיטן נאַכט—ווער וועט עס וואָגן?
דער פּלעק אויף שוואַרצן הינטערגרונט איז בלייכער
פון לעוואַנע אויף זיין האַלדז, וואָס הענגט אַרומגעקראַנגט.

און נאָך אַ פּלעק—אויף דאָך פון פּאַליציי, נאָר העלער
פונעם דאָך—האַט אין דער נאַכט דערלאַנגט אַ שאַטן
און פון אַ וועויערקע נאָך שנעלער
אַ פּאַן פאַרצויגן און פאַרדראַטעוועט מיט דראַטן.

.11

פאַרטאַג. דער זייגער האָט זיך הייזעריק צעכריפעט.
געסלעך האָבן זיך פון שטערן אויסגעפלאַנטערט נאָך שווערער מי.
ווינטן פּראַסטיקע אַ וואַרף געטאָן—ווי מעסערס אין די ריפּן
פון די הייזער—האַט דער בייזער אינדערפרי.

.12

ווער האָט עס געזען און ווער האָט עס געהערט.
פּאַנען זאָלן אויסוואַקסן ביינאַכט פון אונטערדרערד.

פיין האָט ניט דערשראַקן, טויט האָט ניט געשטערט.
פּאַנען זאָלן אויסוואַקסן ביינאַכט פון אונטערדרערד.

אַף האַרץ און שלייף פאַרמאַסטן שווערד און רעוואַלווער
און קיינער האָט ניט אַפּגעשטעלט די קאַמפּן אונטערדרערד.

פון שטערנדיקן רוים אַרונטער איז אַ שטערן.
מיט דער וואַך געביטן זיך אויף פּאַן פון קאַמינטערן.

פויערן געפראָרענע אויפן מיטן מאַרק
מיט וואונדער אויף די פענעמער און ווינטן אויפן קאַרק,

מיט אויגעזעס פאַרריסענע צום קלויסטערנעם קופאַל
וואָרט אין וואָרט געשריבענעם לייענען אויף אַ קאַל :

„פאַרייניקט אייך—פון שטעטלעך, פון דערפער און פון שטעט—“
„אַרונטער מיט פאַשיום ! זאַל לעבן אַ סאַוועט !“

אויף פענעמער דער וואונדער אין לענג און אין דער ברייט—
עך, באַזשע טי, עך מילענקי—מיט אַרעמקייט פאַרשנייט

די פויערן, די דערפער, די כאַטעס און די ערד—
ווער האָט עס געזען און ווער האָט עס געהערט :

אויפן טפיסע־טויער, ביים ריכטער אויפן פלויט
—קײן פײער האָט ניט אויסגעברענט, טױט האָט ניט געטױט —

פאַנגען זענען אויסגעוואַקסן ביינאַכט פון אונטערדערד.
ס'האַט יעדערער געזען און יעדערער געהערט !

.13

סעדער פאַרסמאַליעט. פלויטן פאַרבּרענט.
גערטנער באַשאַטן מיט אַשיקן קרעץ—
איז אַ סרייפּע געווען.

האַט אַ פײער פאַרלענדט
האַב־און־גוטס אין איין נאַכט.
ס'איז געוועזן אַזוי : ס'איז געוועזן ביינאַכט
און אַ פּלאַם נאָך אַ פּלאַם

האַט געצונדן ווי קין
 אַ הויז נאָך אַ הויז,
 אַ דאָך נאָך אַ דאָך.
 האָט געבלאָזן אַ ווינט
 און געפייפט און געלאַכט
 און געוואָרפן פון מויל
 אַ פלאַם נאָך אַ פלאַם,
 אַ צונג נאָך אַ צונג
 אויף דעכער און ווענט.
 און דאָס דאָרף האָט געברענט
 ווי אַ טרוקענער קאַרב.
 האָבן כאַטעס געקנאַקט,
 האָבן באַבעס געוויינט,
 האָבן פונקען באַזייט
 מיט שטערן דעם טראַקט.

ס'איז געוועזן אַזוי.
 ס'איז געוועזן ביינאַכט—
 איז אַ פייער אַראָפּ
 אויף אַ בוידעם מיט היי
 און פון בוידעם אויף דאָך
 און פון דאָך אינעם הויז
 און פון הויז צו די שכיינים
 איז דער פייער אַרויס.

ווי אַ כאַלעם אַוועק
 איז אַ דאָרף מיטן רויך.
 אַ קוימענס אַ האַלדז,
 אַן אויוונס אַ בוין—

איידעס פאַרברענטע,
 איידעס פון שרעק.
 נאָר די ווינטמיל אליין,
 אָן אַ זייט פונעם וועג.
 דרייט און מאַכט מיט די הענט
 און אַ הונט הערט זיך איין,
 ווי זי רעדט און דערציילט:
 „ס'איז געוועזן אַזוי, איז געווען.
 ס'האַט אַ פייער די כאַטעס פאַרלענדט.
 די נאַכט אויף מיין שויס ניט אַרויף איז דער ווינט.
 כ'האַב פונווייטן געזען ווי ער לויפט און ער שפּרינגט
 און וואַרפט פון זיין מויל אַ פּלאַם נאָך אַ פּלאַם
 און ס'צינדן זיך הייזקעס ווי בינטלעך מיט קיין.
 אַ פּלאַם נאָך אַ פּלאַם. פון דאָך אויף אַ דאָך —
 און ס'דאַרף איז געוואָרן אַ רויטער קאַמין;
 און אַ מאַן ווי אַ שפּין, זאַלבענאַנד מיטן ווינט
 זענען גלייך מיט פאַרטאַג וואו אַוועק אַף געשווינט.“

איז געקומען צורייטן פון שטאַט פּאַליציי
 און פאַרפּראָטאַקאָלירט דעם אומגליק אַזוי:
 „דאָס דערפּל ספּיטשקי איז אַוועק מיטן פייער.
 די פּויערן ווילן ניט צאָלן קיין שטייער.“
 פינף שפּינען אויף פּערד אין פּאַליצייסקע מונדירן
 זענען מיט שמייכלען אַוועק ראַפּאַרטירן:
 „מיר מאַכן באַקאַנט.
 אַ קאַמוניסטישן נעסט
 האָט אַ פייער פאַרברענט, פאַן קאַמענדאַנט!“ . . .

14.

א.

פון ווילנע ביז גראָדנע איז ניט קיין מעהאַלעך —
דעם גאַלאַכס אַ זון איז אַנטלאָפֿן פֿון גאַלאַך.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

מיטינקאַ, קרוינדעלע, קום צו מיר צוגיין,
איך וועל דיר געבן וואָ' דו ווילסט אַליין.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

איך וועל דיר געבן — ניט ווער קיין באַלשעוויק —
וואָס דו וועסט פֿאַרלאַנגען, אַבי קום צו מיר צוריק,
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

וואָס טויג דיר אויף דערפֿער בונטעווען די פֿויערן —
הימלען האָבן אויגן, פעלדער האָבן אויערן.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

דער פֿוילישער אָדלער איז אונדזער אַלעמענס באַשיצער —
אַ לעבן אַ גאַנצן אין טורמע וועסטו זיצן.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

יעזוס זאָל באַשירמען, מאַריאַ זאָל באַוואַכן —
קום צוריק אַהיים מיט אַלע דיינע זאַכן.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

גאָט איז אַ פֿאַטער און מיר — זיינע קנעכט.
ס'איז גוט צו זיין אַ גאַלאַך, ס'איז גוט צו זיין אַ קנעכט.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

ב.

זונטיק. אין קלויסטער האָבן גלאַקן ניט געקלונגען.
מיטיען דעם גאַלאַכס האָט מען אָפּגעהאַקט די לונגען.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

פון ווילנע ביז גראָדנע איז ניט קיין ווייטער שפרונג.
ביי מיטיען דעם גאַלאַכס האָט מען אָפּגעשניטן די צונג.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

אינדרערד אַזאָ גאַט מיט יעזוסן אינאיינעם.
דער גאַלאַך קיין טפילעס וויל מער ניט לייענען.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

און ס'ברענט אין זיין האַרצן אַ פייער און טליעט —
איידער לעבן אַזאָ לעבן, בעסער שטאַרבן אויף טליעס.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

ג.

מאַנטיק פאַרטאָג. אַ פערד מיט אַ שליטן,
צוויי פויערן ביים זייט און דער גאַלאַך אינמיטן.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

רופט מיך ניט „פאַטער“, כ'וויל זיין אייער כאַווער.
דער שניי האָט אָפּגעשליפן פון זיינע אויגן דעם זשאַווער.
אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

פראַקלאַמאַציעס אין שליטן מיט אַ בינטל שטרוי פון אויבן —
זשאַנדאַרמען זיין ציילעם געמוזט האָבן גלויבן.

אוי, אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

פון ווילנע ביז גראַדנע איז ניט קיין מאַהאַלעך —
דער גאַלאַך איז געוואָרן אויף אייביק אויס גאַלאַך.

אוי, אוי, אוי, אוי, אוי.

.15

פוננאַנען קומט צו קינדער אַזאַ גוואורע,
צו מענטשן אַזאַ ווילן—פון וואַנען קומט ?
— דער עמעס האָט אַזעלכע הערצער אויסגעפורעמט,
דער גרויסער עמעס, וואָס איז דאָ אונטער דער זון.

א פּענצטער פּראָטעסטירט

11או איר ווילט האָט אָנגעשפּאַרט די זון,
 נאָר ניט אין מיינע שוויבן ;
 נאָך אינדערפרי, אַנטקעגן מיינע אויגן
 ליגט דער טאָג דערשאַסן ווי אַ הונט.
 אַז ווער קאָן זיך אַהין דערהויבן
 צו די רייכע אויפן העכסטן שטאַק —
 אַן אַרעמאַנסקער פּענצטער פּראָטעסטירט.

קוקט אויף אים אַ הענגענדיקער זאָק
 מיט שוואַרצע אויגן-לעכער, ווי איינער זאָגט :
 ווער-ווי-ווער, נאָר איר
 דאַרפט ווייניקער פון אַלע זיך באַקלאַגן.

נעמט דאָס וואָרט אַ שוך און רעדט צווישן ציינער :
 איך פינצטער אָפּ די וואַכן, לאַזט מיר אייך זאָגן,
 ס'האָט די נויט זיך איינגעפרעסן אין די ביינער —

און מיר,
 די אַרעמקייט קריכט שוין פון האַלדזו,
 אַנטשולדיקט פאַר מיין איבערשלאַגן —
 האָט אַ טיר
 אויף טרוקענע שאַרנירן* זיך צעסקריפעט ;
 אַז וואו אַ רעגן, אַ שוואַרציאָר
 האָט ער דאָ געכליפעט.
 שטעלט זיך פאַר :
 פּופּצנגאַרנדיקער פיין —
 ווי קען אין הויז פון זיבן שטאַק אַריין ?

(* זאָויעסטעס)

געלעבט אויף האַליץ, אויף שטיינקוילן און טאַרף —
שטייט אָן אויוון און ציטירט :
די קלענסטע הייזקע אויפן דאָרף,
— כאַוויירימ פענצטער, זאַק און שוך און טיר —
איז שוין היינט באַקוועמער און מאַדערנער.

נעמט אַ פּראָסטע קו, טראַגט זי אויפן קאַפּ
אַ-לאַ-גאַרסאַן געשניטן אירע הערנער.

אויב עמיצער דעם עמעס ווייסט, ווייס איך—
איך, טאַפּ.

זיכער האָט דאָס פענצטער אויף דעם זיך ניט געריכט,
אַז ס'וועט קומען אין הויף צו אַ רעוואָלט ;
ס'האָט די זון געוואָרפן זיך מיט ליכט
ווי אַ רייכער שאַרלאַטאַן מיט גאַלד.
נאָר דאָרט, וואו אויסגעבראַכן האָט דער בונט,
ליגט נאָך דער טאַג פון אינדערפרי
דערשאַסן ווי אַ הונט.

א טאַטע פאַרוויגט

שלאַף איין, מיין קינד, כאָפּ שלאַף אַריין
ווי לאַנג דו קענסט נאָך שלאַפּן.
אַ גרויסער מענטש וואָלט גליקלעך זיין,
ווען ס'וואָלט אַ גליק געטראָפּן
ער זאָל ווי דו, אַ קינד איצט זיין,
אַ קינד צו זיין מיינט: האָפּן.

שלאַף איין מיין קינד, שלאַף איין און — שאַ
מאָך צו די אייגלעך, גיכער.
ס'איז אונדזער וועלט אַ שלעכטס אַזאַ
(אַ גוטע בלוז אין ביכער),
מען שרייט אין טויט־געפעכט: הוראַ —
און טויט זיין, מיינסט, איז זיכער?

די וועלט איז שלעכט — צו מילד דאָס וואָרט,
ביסט יונג נאָך צו באַנעמען.
נו, שלאַף מיין קינד, ניט דאָ דער אָרט
פאַר אַלצדינג געבן נעמען —
דער שלאַף איז וויין, דער שלאַף איז טאַרט.
שלאַפסט ניט? — מעגסט זיך שעמען.

מען טראַכט אַמאָל פון פריינט, פון זיך —
פון טויטע טראַכט מען זעלטן.
שלאַף איין מיין קינד, שלאַף איין אָף גיך,
אַן אייסעק דיר מיט וועלטן —
פאַר אונדז אַ וועלט איז אַ פאַר שיד
אין קומענדיקע קעלטן.

¶ אַר אונדז אַ וועלט איז יעדע גאָס
מיט קינדער—וועלטלעך קליינע.
אַרויספלאַצן, ווי הימל פלאַצט
אין ביטערע געוויינען,
ווייל ס'גרייכט די ליבע גאַר ביז האָס —
אַ, ניין מאָל טויזנט ניינען!

§ לאָף אין מיין קינד, זאָל זיין גענוג
צו טראַכטן און צו וואַכן.
ווען איד, מיין אינגעלע, בין דו
וואַלט איד פון וועלטן לאַכן
און וואַלט גאָך איבערזעצט, געדרוקט
די פרייד אויף אַלע שפראַכן.

¶, שלאָף מיין קינד—איילע ליו לי
די נאַכט וועט באַלד אַנטלויפן.
די זון? — די זון איז ניט דאָ-הי.
כ'וועל אַפּמאַרגן אינדערפרי
אַן אייגענע דיר קויפן;
אַ גאַנצע זון פון גאַלד-פאַפּיר,
כ'וועל קויפן אַלץ וואָס כ'קען פאַר דיר,
אַבי שלאָף איין, שלאָף איין אַבי.
איילע-ליו לי, איילע-ליו לי
קייז שלאָף קען מען ניט קויפן.

ניו - יארק ענפאט

1.

ער שטייט ביים טיר. די האנט צעבויגן, ווי א לעפל.
און ליפן שליסן זיך פאנאנדער פאר א סענט.
די אויגן האלטן קוים זיך אונטער לעפלען —
אט שפריצט דער צאר ארויף אויף דיל און ווענט,
אט רייסט דער ווייטאק אפ פון אים די קנעפלעך.

2.

א שטיק צעקנייטשטע מענטש-געוואנט—א גרויע.
זי זיצט מיט בלעכן פושקעלע ביים וואנט.
דורך אלע פענצטער שרייט די נויט ארויס פון מויער.
צו דער רייכסטער שטאט אין רייכסטן לאנד.
דאס לאנד איז טויב אויף אלע אויערן.

3.

פיר רעדלעך פירן: איין האלבן מענטשן קרעמלען
מיט בלייפעדערס, מיט קייגומי און נאדלען.

באלד וועט א נייער שטורעם מיט סנאראדן זיך צעיאדלען
און מיליאנען גופים, אפגעהאקטע שוועמלעך
וועלן רעדלעך פירן,
ווי די פיר רעדלעך—אן אפגעהאקטן שוואם.

מאָדאָם דיו פּאָנט

● לעצטנס

מאָדאָם דיו פּאָנט איז לעצטנס פינצטער ווי די ערד :
איר הינטלס מעגעלע איז עפעס קאָליע.
וואָס אַ פּאַרשיווער פּעדלער קען, אַזאַ קאַנאַליע—
עס שטייט בוכשטעבלעך : „פאַר בעטלער איז פאַרווערט
אַריינדרינגען אַהער“—
דאַרף אים אַנטראַגן דער טייוול, אַקוראַט,
ווען איר פּודליק דרימלט אין האַמאַק.
וואַרט אויס, ס'וועט אים נאָך ניט אָפּגיין גלאַט, —
אַזאַ מין לויזיקער פּענטאַק ! . . .

● בייטאָג

[יט אַנדערש, גאָט אַליין האָט זיך ווי אַ פּיאָווקע
אַנגעזעצט אויף איר ;
אַ באַווייז : פּונקט אין איר טיר
האָט זיך אַ ווינטל אַנגעטשעפעט דאָווקע
און קלאַפט,
ווי אויפּצעלאַכעס, ווייל איר פּודליק דרימלט.
ס'זיצט מאָדאָם דיו פּאָנט און טאַפט
דעם הינטלס פּולס ביים פּיסל
ווער ווייסט, איין גאָט אין הימל,
וואָס האָט פאַר יעדנס אַטעם אַ ספּעציעלן שליסל —
ווער ווייסט, ווי זי דעם צאָר וועט איבערלעבן ? . . .
דאָס אַלץ, וואָס זי פאַרמאַגט אין לעבן,
אויסער דעם פאַרמעגן פּון איר מאַן ;
און אויב, כאַלילע, גאָט זאָל היטן,

ס'וועט דאָס הינטל שטאַרבן—
 טאָ, ווער וועט דאָן
 איר רייכטום אַרבן ?
 אַז מיט אַזעלכע זיטן,
 ווי איר פּודליק, איז גאָר קיין מענטש ניטאָ.

מאַדאַם דיו פּאַנט איז לעצטנס ווי אַן אַלטע קראָ.
 ס'באַקומט איר ניט איר אייגן צונג אין מויל ;
 זי רופט צען מאָל אַ טאָג וועטערינאַרן —
 איינער זאָגט : פּאַרקילט. דאָס הינטל גייט צו הויל . . .
 דער צווייטער : ס'ליידט זיין מאָגן אויף קאַטאַרן . . .
 און מען פּאַרשרייבט די בעסטע מעדעצינען
 דריי מאָל אַ טאָג צום נעמען,
 נאָר, ס'קאָן ניט די מאַדאַם קיין רו געפינען
 און פאַר וועמען אויסגיסן איר האַרץ, פאַר וועמען.

פּאַרנאַכט ●

די דינסטן גייען אויף די שפיצן פינגער
 און האַלטן איין דעם שאַרף פון זייערע קליידער ;
 דער ווייטער קאָל פון הונגעריקן גאַסן-זינגער
 דערגרייכט אַהער דורך דרייפּאַך-דיקע ווענט
 ווי אַ געשעפטש פון אַ פּאַרצייטיק-אַלטן קיידער*.)
 צוויי אָנגעשפיצטע אויגן שאַרף געווענדט
 צום הינטלס הינטערכיילעק,
 וואו עס שטעקט אַ דינער טערמאַמעטער ;
 און פון צוקאַפּנס קוקט אַרונטער הייליק
 אַ פּאַרטרעטער
 פון באַרימטן הימל-טראַסט
 מיט פּולע אויגן פּראַסט.

(*) אָפּשפּרעכער

● באַגײַנטן

אַרײַנגערעכנט די אַנטיקן—אַלע זייגערס שטייען.
מאַדאַם דיו פּאַנט האָט נאָך קיין אויג ניט צוגעמאַכט;
אויף פּודליקס בעטל אַרכידייען
האַבן זיך צעלאַכט.
די ביימער אַרום פענצטער ווי לאַקייען
האַבן שטיל זיך דורכגערעדט:
„ * * * נאָך אַלץ אין בעט ?“
און בלאַט צו בלאַט:
„נאָך אַלץ ניט ס'מעגעלע גערירט.
וואָס האָט אים אַזוינס פאַרשאַדט? ...“

אַין גאַרטן האָט געשמעקט מיט ספירט.
ווי אַן אַפּגעטראַגענער קראַוואַט
די פאַרטאַגיקע לעוואַנע
איז געהאַנגען אויף אַ שטערן
און זיך געהיט
עס זאָל פון שלאָף דער פּודליק ניט דערהערן
ווי זי הענגט;
אַז ניט—

מאַדאַם דיו פּאַנט איז רייך און שטרענג —
שטיל זאָל זיין איז איר פאַרלאַנג.
געדענקט—
ס'ליגט איר הינטל קראַנק . . .

דאָס האַרץ אויף אַ קייט

דאָס האַרץ אויף אַ קייט.
ווי אַ הונט
איז צו מיר צוגעבונדן.
אין קאַפּ: אויגן צוויי —
אייביקע צוויי וואַגאַבונדן.
מיין צונג —
אַ שווערד אין אַ שייד.
מינע רייד —
אַ געבול פון אַ הונט.
וואָס האָט רו ניט געהאַט
און קיין רו ניט געגעבן.
מיין לעבן —
אַ סאַלאַט
פון טרויער און פרייד;
נאָר מיין האַרץ
איז נאָך ווילד.
כ׳האַלט עס דערפאַר אויף אַ קייט
און איך שילט
זיך אַליין אין דער שטיל.

בענדעט בעקער

1.

דער מענטש פון וועלכן ס'רעדט זיך דאָ, הייסט בענדעט.
זיין פולער נאָמען שרייבט זיך : בענדעט בעקער.
זעקס טעג האָט ער אויף אַרבעטן אין שאַפּ פאַרווענדעט,
דעם זיבעטן איז ער געשלאָפן רואיק, אָן אַ וועקער.

איינמאָל אַ מאָנאַט איז ער געגאַנגען זען טעאַטער,
איינמאָל אין צוויי—באַגעגענען באַקאַנטע ;
וואָס־עמעס־איז, ניט אַלעמאָל איז ער געווען אַ זאַטער,
געוואוסט, אָבער, ווער שילער איז און דאַנטע.

די צייט דערווייל איז ניט געגאַנגען, נאָר געלאָפן.
די זאָרג האָט זיך אויף אים געלערנט קנייטשן שרייבן ;
ס'האַט בענדעט אָנגעהויבן אומרואיקער שלאָפן,
גענומען שרעקן זיך מיט זיך אַליין צו בלייבן.

און פּרילינג־צייט, אָן ס'האַט מיט שפּראַך גענומען שמעקן,
האַט זיך עפעס יאָ זיין האַרץ דערפילט אַביסל אינגער.
נאָך ניט קיין דרייסיק און—אַ גוף, ווי אַ געבויגן שטעקן,
צוויי דאַרע הענט מיט פּאָדעמדיקע פינגער.

עלף יאָר פון אָנהייב לעבן האָט ער זיך געאינגלט,
צום צוועלפטן—זיך אָן אַרבעט אויסגעלערנט ;
און יעדעס יאָר האָט זיך אַזוי מיט יאָר גערינגלט.
די האַפנונג האָט אים פון אַ זייט בלויז צוגעשטערנט.

אזוי האָט ער זיין צייט געזוכט פאַרטיילן ווי אַמבעסטן,
 כאָטש די צייט האָט שטענדיק שווער געלאָזט זיך טיילן.
 ניט קיין נאָר. אַ פּראָצאָוויטער מענטש. מיט גוטע זשעסטן.
 ער האָט פּיינט געהאַט פון זיך צו גיין דערציילן.

2.

אַז אין אַ שיינעם טאָג איז אים די נויט באַפּאַלן,
 דעם לעצטן ביסן ברויט פון האַלדז אַרויסגעריסן
 איז בענדעט בעקער ניט געווען ביי זיך געפּאַלן—
 פאַרקערט, נאָך שטילערהייט זיך צוגעוויצלט:
 „די נויט וויל ווערן מיינס אַ קאַלע“ . . .

די גאַס האָט אויסגעזען אזוי געראָם און ליכטיק.
 ס'האַט געשטראָמט מיט מילדער לופט פון צווייטן ;
 נאָר עפעס האָט אים אויסגעוויזן דאָ ניט ריכטיק: —
 אַ לעבן אָפּגעשניידערט און צעביטן
 אויף ברויט און ס'מינדעסטע נאָר, וואָס איז וויכטיק.

און אָפּגעשפּאַרט . . . דאָס קאָן מען דאָך אומזיסט, אָן אַרבעט קריגן.
 די זון האָט ווייך געגלעט זיין דאַרן צווייגן-קערפּער ;
 ער האָט דערזען אין גאַס זיך ליגן אויסגעשפּיגן,
 ווי ס'כאַפט דער טויט אַרומעט מיט אַ סערפּ אים —
 און אַלע זיינע יאָרן האָבן זיך אין אים צעשריגן.

3.

אַעכצן יאָר האָט ער דעם שאַפּ אַוועקגעגעבן
 און אויפן זיבעצנטן,
 ווען ס'האַט אים טויט—אַ שטול געוואָלט דערלאַנגען,
 האָט ער איינגעפּאַקט די אַכטאונצוואַנציק יאָרן לעבן
 און זיי אויפּגעהאַנגען.

4

אַ מיעסער טויט. און וועלכער טויט איז דען ניט מיעס?
ס'האַבן פריינט גערעדט, געהיצט זיך און צעווערטלט.
— ס'איז ניט קיין אויסרייד: דאָס לעבן ביטער, אָדער זיס.
— און אונדז האָט אויך דאָס לעבן ניט געצערטלט.
— אונדז האָט אויך דער שאַפּ צענאָדלט און צעביגלט.
און ס'האַט די נויט ניט איינמאַל אָפּגעהאַקט די פליגל.

די זון האָט מיט אַן אויפגערעגטן פאַנעם, אַ צעפלאַמטן
אין די וואַלקנס זיך אַריינגעביסן.
וואַלט בענדעט נאָר אַזוי פון מאַרקסן וויסן,
ווי פון דאַנטען —
האַבן ביימער זיך די האַר פון קעפּ געריסן . . .

א מאדנער טאָג

אָ מאַדנער טאָג.

עס שמעקט מיט מאַי דעצעמבערדיקע ערד
און ס'האַלט דערביי, אַזוּ ביימער זאַלן זיך מיט צווייט
צעלאַכן.

נאָך גרינעם גראַז האָט זיך צעבענקט אין שטאַל אַ פּערד
ווי איך נאָך פּרילינגדיקער ערד—

אַ מאַדנער טאָג.

וועסט לאַכן.

אָ מאַדנער טאָג.

עס שיינט פאַרפּירעריש די ווינטערדיקע זון
און ס'האַלט דערביי אַז אַלע מענטשן זאַלן זיך אַזוי
צעלאַכן.

די ווינטלעך דיריגירט מיט ווייסן עק אַ הונט.
קיינ שפור פון אומעטיקער פאַרב, נאָר בלוי—

אַ מאַדנער טאָג.

וועסט לאַכן.

און ווי אזוי וועל איך אַהיימקומען ?

און ווי אזוי וועל איך מיט הענט מיט ליידיקע אַהיים קומען ?
וואָס דער טאַטע זאָל ניט זאָגן—וועט ער זיין גערעכט : „פאַרוואָס
האַסטו זיך אויפגעהויבן און אַוועק פון הויז מיט שטורעם ?“
מיט וואָס וועל איך פאַרשעמטע הענט מיינע פאַרטיידיקן, מיט וואָס ?

איז עמעס טאַקע, טאַטע, אַז דאָס יאָרל איז געווען אַ גרעטעניש ?
איז עמעס, אַז דער זומער איז געשטאַנען ביז נאָוועמבער לויטער ?
פאַר מיר איז, טאַטעניו, די שטאַט נאָך אַלץ אַ שווערע רעטעניש.
און יעדער מויער איז אַ דענקמאַל נאָך זיין ערד דער טויטער.

שוין געקלעטערט און דערגרייכט דעם קאַלטן שפיץ פון העכסטן טורעם
און ס'האַט זיך מיר דערמאַנט דאָס פייער, די וואַרעמקייט פון אויוון.
איז עמעס טאַקע, טאַטע, אַז איך בין פון דאָרף אַוועק מיט שטורעם—
טאָ, ווער האָט פערדלעך אונדזערע געפאַיעט און צוגעזען די טויבן ?

צו אַ יונגן פערד, וואָס שרעקט זיך נאָך פאַר שמידן און ווען באַנען
פייפן
האַסטו מיר, טאַטעניו, פאַרגליכן ; אַ, דאָס פייפן פלעגט מיך רייצן !
וועסט זיך וואונדערן, ווי שטאַט האָט מיך געשמידט און ניט באַגרייפן
ווי איך טראָג דעם כאַמעט אויף מיין האַלדז, אַ ניו־יאָרק—אויף מיינע
פליצעס.

און וועסט זיך וואונדערן, ווי מאַדנע אין די לידער מיינע כ'רעד —
האַסט דאָך פערלדער ליב געהאַט און פאַעזיע, ווי דיין לעבן ;
נאָר דאָס, וואָס איך—דער זון דיינער—בין געוואָרן אַ פאַעט
וועסטו, טאַטע, קיינמאַל זיך ניט שענקען, ניט פאַרגעבן.

פאָשען פערד, אַ פעלד פאַרווייען; זאָל זיין אַרבעטן אויף שיפן,
נאָר ניט דער וועלט—ניט זיך—באַריידן און באַזינגען.
ס'טרעפן נעכט, וואָס רוקן זיך אריין, ווי מעסערס אין די ריפן,
אַז דאָס בלוט הויבט אָן מיט שטיקער שטאַל צו קלינגען.

און ווי מענטשן אין אַ פייער נעמען ווערטער זיך צוזאַמענלויפן,
יעדעס וואָרט דאָס צווייטע וויל אַריבערשרייען.
ס'טרעפן נעכט, כ'ביזן מיט טרויער אַנגעטרונקען און באַזויפן,
אַז עס ווילט זיך מיר דיין פאַגעם, שטאַט דו הינטישע, באַשפייען.

איצט איז פּרילינג. ס'שמעקט די ערד מיט לייב פון קינדער.
און מען ריכט זיך היינטיקס יאָר זאָל זיין אַ הייסער זומער;
נאָר אין מיינע אַדערן האַלט נאָך אַן דער ווינטער —
איך געפין מיד אין ניריאָרק, ווי אַ מויער אָן אַ נומער.

טאָ ווי אַזוי וועל איך אַהיים קומען מיט הענט, מיט ליידיקע,
און וואָס זאָל איך מיין טאַטן זאָגן ביים באַגעגענען,
ווען מיט פּרעגנדיקע בליקן אויף מיין קאַפּ וועט רעגענען—
מיט וואָס וועל איך פאַרשעמטע הענט מיינע פאַרטיידיקן?

„סאַן כוואַן דע דיאַס“

אַין הייליקן שפּיטאַל סאַן כוואַן דע דיאַס
וואַקסן קראַנקע ווי גראַז.

בליט אין בלאַ, אין גריין און רויט
אויף די ווייסע בעטן—טויט.
פאַלמען וויגן זיך—ווערט קיל.
טויט אין פּרעמדן לאַנד אין שטיל.

און דאָס האַרץ קלאַפט גיך און שטאַרק:
שיווע זיצן אויף אַ באַרג
וועלן וואַלקנס, וואַלקנס ווייסע
און דער ווינט וועט קריע רייסן.

ביימער ריידן—קוים מען הערט:
פעט וועט ווערן באַלד די ערד.
און גיטאַרעס שפּילן צו:
ווייסע טעג אין שוואַרצע רון.

האַרץ, ניט ציטער. בלוט, ניט וויין —
וואו וועל איך אָן אייך דען גיין?

דאָ אין לאַנד ווערט שוואַרץ די הויט
און דערפאַר געפעלט דעם טויט
העלע הויט און בלאַנדער קאַפּ—
וואַרט ער ביי דער טיר מיר אָפּ.

קלאַפט דאָס האַרץ מיט שטאַרקע קלעפּ
ווי אַ שטיין וואַלט ציילן טרעפּ.

אויפן זייגער רייט די צייט
און די זון אַ וואַלקן קייט ;
קייט די זון און ווערט ניט זאַט,
זויגט דער ווינט אַ קאַקאָס-בלאַט.

אין מיין היים אַ שטערן טרויערט
מיט אַ פעלד־הונט ביי אַ מויער.
ערגעץ אין אַ ווינקל וועלט
בליט איצט נאַכט, בליט איצט קעלט.

בליט אין בלאַ, אין גרין און רויט
אויף די ווייסע בעטן—טויט.

יאָ, צי ניין?

יאָ, צי ניט, אַרויסקומען מיט בליט —
טראַכטן צווייגן.
צעזינגען שוין זיך מיט אַ ביי ליד,
צי בעסער שוויגן —
יונגע פייגלעך ווייסן ניט.

— איז שפּילן, שוין, וויאָלאַנטשעל ?
קלערט ביי זיך דער ווינט ;
פּרילינג יאָ, צי ניין ? — דער וועלט
אַ פּרעג טאָן, צי פּרעגן גאַר אַ קינד :
שוין גרין, צי פּאַראַיאַרעדיקער געל ?

גיי ווייס : צי שמייכלען איז שוין צייט ?
אַ טייכל טראַכט.
נאָך קיל . . . נאָר ס'פּרילינגט שוין פון ווייט.
געצווייפלט האָט די נאַכט :
זיך אַנטאָן שוין אין וואַלקנדלעך פון זייד ?

ביין, יע, יע, ניין ?
שניידן זיך דעם וועלדעלע שוין ציין ?
טראַכט, קלער —
עפּשער קען דאָ זיכער זאָגן ווער :
יאָ, צי ניין ?

ווער ווייסט פאַרוואָס ?

דער דימענטענער שניי איז שייך אַזוי.
ס'איז טרויעריק—ווער ווייסט פאַרוואָס ?
נאָר גוט אַזוי דעם האָז
אונטער פאַרשנייטן שטרוי.

עס קוקט אַ הונט צום האַריזאָנט,
ווי איד, און טרוימט.
אים האָט זיך אויך אין דער מינוט דערמאָנט
אַ גריין־צעלייגט שטיק פעלד אונטער אַ בוים.

דעצעמבערדיקע נאַכט איז וואונדערבאַר אין פראַסט.
טרויעריק, צו אַלדע־שוואַרצע יאָר,
איז מיר אין בלאַנדע—און דעם הונט אין ווייסע—האַר.

לעש אויס דאָס ליכט

.1

לעש אויס דאָס ליכט, דעם קלאַנג פאַרלעש
פון הייסע טאַמבורינען.
טו אָן מיין טרוים אין ווייסע וועש
און דאָס לעוואַנעדיקע מעש
פאַרהענג מיט די גאַרדינען.

דיין צאַרטן וואָרט פאַר מיר באַהאַלט
מיט קוש ביי מיר צוקאַפנט.
ווי ס'פילט ביינאַכט אַ מידער וואַלד
אַזוי פיל איך צום שלאָפן.

שטעל אָפּ דעם טייך. דעם ווינט שטיל איין.
לעש אויס דעם ווייטסטן שטערן-שיין.
דאָס ליכט פון גאַר דער וועלט לעש אויס
און גיי אַרום פון הויז צו הויז,
זייג אויס פון יעדנס האַרץ דעם רויש
ביז לעצטן אומרו-טראָפן.
דעק מיך צו, מיין לייב איז קאַלט.
ווי ס'פילט ביינאַכט אַ מידער וואַלד
אַזוי פיל איך צום שלאָפן.

.2

׀זועל

אויפן דעם אַקס פון דער ערד
און פון אלע פלאַנעטן די אַקסן,
פאַרהאַלטן די גראָזן פון וואַקסן
מיט טויט די ווינטן באַשטראַפן—

ל י ד ע ר

דו זאלסט אומגעשטערט
קאָנען שלאָפן.

כיוועל
פארהאלטן ביי וועלדער דעם אַטעם
דעם גאַנג פון די טייכן פאַרצאַמען
און מיט דער שטילקייט פאַרקאַמען
אין שפיגל דיין שאַטן.

אַפֿריל

בֵּים צו דער זון :
איך ליב אייך.
זון : איך—דיין, וויאָ מאָל.

אַ גרעזל אין טאַל :
ווינטל, נו! . . .
— נאָ דיר אַ קוש
און לאָז מיך צורו.

שטראַלן צו קנאַספּן :
עפנט די ליפּן.
קנאַספּן :
ס'אַ מוירע צו ליבן . . .

צווייגל צום וועלדל :
האַט ליב, דו ?
וועלדל צעלאַכט זיך :
הוהו . . .

שטיינדל צום טייכל :
אַ גלעט—נו, גיב.
טייכל : ווער עס רעדט,
האַט ניט ליב.

אַקעאַנען צו הימלען :
און איר ? — אַפּריל . . .
הימלען :
אונדזער ליבע איז שטיל.

מאַיאָווער פּלירט

אַ וואָלד פאַרטרויט זיינע געפילן
דער יונגער ערד
און שווערט ביי זיינע שטאַמען:
אַזוי זאַל יעדער בוים דערלעבן
אויסוואַקסן אַ מאַמע,
אַזוי זאַל יעדער וואַרצל מאַכן פאַר זיין בוים אַ לעבן—
ווי ער ליבט איר.

און זי, די ערד,
ליגט אַן אַפּיומירטע
און קלערט:
ווער קען זיך אויף שיינע רייד פאַרלאָזן —
ס'איז נאָר ביי אים אַזאַ מאַיאָווער פּלירט,
אַ פּרילינגדיקע פּאַזע.

אין פּרילינגדיקן רעגן

||י גוט

מיט טראַפנס פּרילינגדיקן רעגן
אַ באַרוועסער זיך פּלאַנטערן אין גראַז,
אויג-אויף-אויג זיך געבן אַ באַגעגן
מיט אַפּנהאַרציקייט פון שטראַמען
און פּראַסט —
ניט קאַנען אויסזוכן פאַר דעם אַ נאַמען.

ווי וואונדערלעך אונטער די שירעמער פון בלעטער
דאָס קושעריי פון רעגן, בלאַט און ווינט —
אַ דונער גיט זיך פּלוצלונג אַ צעשמעטער
און די ערד מיט אַ געלעכטער—אַ צעקלינג.

ווי טייער דאָן אין פעלד זיך טאָן אַ צי אויס
אַ נאַקעטער מיט ווינטן אויפן גראַז
און פּלאַפלען ווי אַ שמעטערלינג מיט וויעס
און צעפּליגלען ווי אַ פּערד — די נאַז.

||י גוט.

||י וואונדערלעך.

||י טייער

פאַרן רעגן עפענען דאָס לייב
און דערנאָכדעם אַנטאָן זיך אין פּייער,
ווי די זון זיך געבן אַ צעשרייב.

זיך געבן אַ צעשרייב אַזאַ מיט פּלאַמען
און אַנצינדן אַיעדן רעגנדיקן טראַפּ —
אַי, וואַלט איך געוואַלט מיט ווינט צוזאַמען
אַ גלעט-טאָן דעם וואַלד איבערן קאַפּ

און זיכער זיין מיט דאָנערשטיקס און מאַנטיקס,
ווי הימלען זיינען זיכער מיט דער ערד.
אַנטשולדיק, שמעטערלינג
— אויף קאַמפן איז דאָס לעבן אַנגעוויזן, קאַנטיק —
און זאָל מיר אויך אַנטשולדיקן דאָס פּערד.

ס'איז טייער, וואונדערלעך און גוט—נאָר, עפּעס פעלט דאָ.
מען דאַרף נאָך איבערקערן פון דער וועלט די פעל,
אַז אַלע לענדער באַפעלקערטע מיט פעלקער
זאָלן קאַנען אַנקוקן דיר, וועלט.

האַרלעס אין אַקטאַבער

.1

אַס הויז אויף הונדערטעלפטער גאַס
האַט ניט קיין פייער-לייטער,
קיין גאַנצן דאָך
און יעדעס צווייטע
טרעפּל איז צעבראַכן.
פון האַלץ די טרעפּ,
די אייוועלעך פון אייזן
און ביי יעדן שאַכן
ווינטעווען די טעפּ.

אייגנטלעך איז עס : אַ גאַס
אין אַ הויז.
וואו דער ווינט גייט אַריין
און אַרויס,
וואו דער רעגן שפייט אָן
און די זון קומט ניט צו,
וואו ס'איז שטענדיק מיט אַלע
דער הונגער אויף דו.

.2

אַ טיש, אַ שטול, אַ הינקענדיק בעט ;
און אין שיקלדיקן פענצטער איינגעראַמט
קרייזלדיקע קינדער-קעפלעך — אַ פאַמפלעט
פון ווערטער לעבעדיקע זעקס געגראַמט :
האַרלעס.

צוועלף פולע אייגלעך נאכט.
 צוגעטוליעט מיט די בעקעלעך צו שויבן
 זעקס קינדער. הונגערן אויף יעדער שפראך
 זעקס טאמעט-ברוינע טויבן.

ס'פליקט דער ווינט פון בוים אַ בלאַט
 ווי אַ פּערד פון זאַנג דעם לעצטן האַבער . . .
 אַ פענצטער קינדער — זעקס פעקלעך שאַקאַלאַד.
 האַרלעם אין אַקטאַבער.

3

לאַיו געקומען אַ זשוק,
 אַ פּרייס
 און אַ גריל ;
 אַלע האַבן זיך געפלייסט
 אין דער שטיל
 און צעטרייבערט און צענישטערט :
 אַ מאַן ! אַ ברעקל !
 אַ סימען שפיז —
 נאָר אַ וויסטקייט,
 דאָרט אין הויז באַגעגנט
 וואָס פאַרדינט אַ פּרייז !
 אַזאַ פּוסטקייט אין אַ גאַנצן געגנט,
 אַזוי אויסגעליידיקט
 פון אַ שטיקל ברויט,
 אַז ס'באַליידיקט
 אַזש די מיין
 אַזאַ מין נויט,
 אַז עס שעמען זיך די טעפלעך
 גאַפּל-מעסער
 פאַר די זעקס אין פענצטער,
 פאַר די קינדער-קעפלעך.

.4

Pan . . . Amor . . .

בעט דער פּאַפּוגאַי
שוין פאַר די לעצטע זיבן יאָר.
און פול איז נאָר
מיט מענטשן כאַרעווע דאָס הויז.
מיט פּאַרצעליי
מיט ביליקן דער שראַנק פאַר שפייז
און די פּאַפּירענע, די רויטע רויז —
מיט שטויב.

.5

אַון דזשימי זעט :
דאָס שטיקל הימלדיקע זייד
איבער זיין הויז איז טראַנטע,
ווי דאָס הענגענדיקע גרעט.
און דזשימי הערט :
די גאַס אויף אַלע אירע ציינער שרייט —
אַזוי די שכיינים און זיין טאַנטע,
ווי פאַרוואַנדעט פון אַ שווערד.
און דזשימי שפירט :
די זיבן יאָר זיינע נאָך שווערער
פון די צייטונג פעק.
דער טאַטע טרינקט פאַרסאַמטן ספּירט,
אין שולע שעלט דער לערער
און מיט שרעק
פאַר קומענדיקן ווינטער
זענען פול די בלוטיקע געפעסן
פון אַלע קינדער אויף דער גאַס.
און דזשימי קאָן אין עסן גיט פאַרגעסן.

כאַטש ער פּאָלגט דער מאַמען גערן ;
 אָ, ווען ער וואָלט קענען אין אַ נאַכט
 אַראָפּגאַנווען פון הימל שטערן
 און פאַרקויפן צו אַ יואוועליר
 און דאָס געלט אונטער זיין מאַמעס טיר
 און אַלע שכינימס טירן אונטערוואַרפן.
 ווען ער וואָלט קענען :
 האַרלעם ווי זי שטייט און גייט צעוואַרפן
 און די אַרעמקייט
 אין מיטן גאַס פאַרברענען —
 דזשימי טרוימט בייטאָג אַ טרוים
 און מיט דאָרע הענט טובערקולאָזע
 שאַקלט צו דער שכינעסדיקער בוים :
 אַ-אָ דזשימי, אַז מען וואָלט אונדז בידן לאָזן! . . .

.6

אַ, ניט קיין קלאַפּערשלאַנג קאָן אזוי קלעמען
 דיין לעבן אין זיין קלעם,
 האַרלעם.
 ס'קוקט די זון אַפיר פון אונטער גרויע ברעמען
 און טראַכט, אַז צווישן אַלע נעמען
 איז קיין נאָמען גאַרניטאָ פאַר דעם
 וואָס וואַרגט דיך, האַרלעם.
 ערגעץ וואָלגערט זיך אין די אַרכיוון אַ פאַפיר
 וואָס גאַראַנטירט דיין רעכט,
 נאָר ווען אין פאַרק עס קוקט אַ בוים אָף מיר
 (און ס'זועט אַ גאַנצער וואָלד מיט איידעס זיין פאַר דיר)
 שטעכט ער מיר די אויגן מיינע, שטעכט
 פאַר דעם טיפּסטן אומגערעכט
 קעגן דיר, האַרלעם.

.7

דער אָונט וויקלט זיך אין קילן לייונט
 און ווינטן שלאָגן אויס דעם בראָנז פון שטייפע בלעטער.
 ביים איסט־ריווער געשלאָסן ווערט אַ דריי־בונד
 פון קעץ און הינט מיט — לעוואָניקן פראָפיל.
 ווער עס זעט — דערזעט: נויט איבער די הייזער קלעטערט
 און ווער עס הערט — דערהערט אין דזשאָזבאָנד־שפיל
 ווי דאָס לעבן ווערט אויף ברעקעלעך צעשמעטערט
 און דעם בראָך פאַרשפילן סאַקסאָפאָנען.
 פאַרפייקלען פייקלעך —
 ווער עס זעט — דערזעט: דאָס פאַלשע גאַלד פון דער לעוואָנע
 מיט קינדער אין די פעסלעך מיסט זיך קייקלען.

.8

דזשאַניס, טאַמיס טאַנצן. אינסטרומענטן פאַטשן.
 דזשאָז פאַרהילכט דעם הונגער מיט מעשענעם געוואָלט;
 און אין אַלע הערצער טאַצט דאָס בלוט אויף טאַצן
 מיט הייסן פאַסאָ־דאַבלע — קאַלטן פאַסטאַראַל.

.9

טאַם־טאַם, טאַם־טאַם
 פויקט דיין טרויער
 מאַנאַטאַן,
 ווי דער ווינט
 אויף אַלטן בלעך:
 טאַם! . . . דיין מאָזל איז פון פעך,
 טאַם! . . . פון קופער איז דיין הויט
 און פון שטיין דיין לעבל ברויט,
 טאַם! . . . דיין פלייש איז האַלב־אומזיסט.

טאָם! . . . דיין מיטאָג אויפן מיסט.

— טאָם

אומהיימלעך איז דער קלאַנג.

כ'הער, עס וויינט אוראַנגאונטאַנג

אין דער ווילד פון ווילדסטן וואַלד . . .

טאָם-טאָם, טאָם-טאָם

פויקט דער טרויער

מאַנאַטאַן,

ווי מיט קנאַכן

פון אַ מעס

פויקט אַ שאַכן

אַ גערירטער

דורכן גאַנצענעם מעסלעס

אויף אַ שאַרבן —

טאָם-טאָם, טאָם-טאָם

יעדער טאָג פון וואַך

הייסט: שטאַרבן! . . .

.10

אַַאַַרבסט איז בריון און אייער הויט

איז בריון, ווי רוייער האַניק;

ווער וואַלט גלויבן אַז אַ בריוט

אַף אַ טיש אַראַפברענגען איז שווער,

ווי אַראַפנאַרן לעוואַנע

אויף דער ערד.

שטאַל איז האַרט און אייזן — שטאַרק

און איר זענט האַרט און שטאַליק;

נאָר ס'האַט די גויט אין אייער קאַרק

איינגעפרעסן זיך ווי ראַסט:

נאָך אַ קינד, צי נאָך אַ קראַליק —

ס'פריירט די אַרעמקייט זיי אויס, ווי פראַסט.

.11

דזשים. דזשאָן.
דזשאָן. דזשים.
ברויט איז פאַראַן,
נאַר, מ י ר האָבן ניט.
אַמעריקע איז
אַ וואונדערבאַר לאַנד ;
פאַראַן טעלעוויז
און פוטער און שמאַנט,
נאַר, מיר — פון דעם אַלעם —
וואָס האָבן מיר ?

.12

דער הימל הענגט אין שטאַל אַן איינגעראַמטער
מיט שטערן אַנגעפיקעוועט : אַ ביליקער געמעל.
ווערטער ריזיקע מיט פענימער פאַרפלאַמטע
שרייען פון דער ווייטנס : „פאַרק האַטעל“.

פון הונדערטעלפטער גאַס ביז פאַרק האַטעל ווי ווייט איז ?
— שנייד אַדורך דעם פאַרק און דו ביסט דאָרט.
איז אויב דו שניידסט, טאָ שנייד אויך דעם האַטעל און שנייד
ביז סאַמע האַרץ פון דאַלערנעם ניו-יאָרק.

און רייס אַוועק די ווענט פון יענע הייזער,
וואָס גרעבצן ניינצן גאַרנדיק פון צופיל זעט ;
וועסטו דערזען אַמעריקע און אירע שפייזער
און ווי עס שלאַפט מאַדאַם אַמעריקע אין בעט.

האַפן - שטאַט

אין פלאַמען פאַרבונדן דעם שפיציקן קאַפּ
 שטייט ביי דעם אָפּענעם האַפּן אַ שטאַט.
 ווינטן אַרקעסטערס מיט כוואַליעס און כאָר
 גיבן אָפּ אַ קאַנצערט ביים ראַנד פון אַ פּאַרט.
 און וואַסערן ברענען אין אַקעאַנען —
 שווימען אין פייער פּאַלקן שנייאיקע שוואַנען.
 פלאַמט אין אַקטאַבער ביים האַפּן אַ שטאַט,
 אינדיאַנישער זומער ניט רויטער איז דאָרט . . .
 ווער קאָן פאַרהיטען די פּאַרב פון זיין אויג,
 ווען אַלץ וואָס דו זעסט, וואו דו קערסט זיך איז רויט.
 רויט און צעגליט. ווילד און צעצונדן.
 די שיפּן—גרייט און די זעגלען צעבונדן:
 זעץ דיך און שוויים אין די וואַלקנס אַריין!
 טעג—פלעשער שאַמפּאַניער. יאַמען מיט וויין.

וטייט ביי דעם אָפּענעם האַפּן אַ שטאַט
 און ציט זיך צו הימלען אויף לייטערס פון דראַט.
 שטיינערנע הייזער, פּאַרקאַשערט די פּיס
 פרובירן דאָס וואַסער: געזאַלצן, צי זיס?

ניט רויטן געלעכטער די זון לאַכט אַריין
 אין טאַנצנדע שפיגלען פון יאַמיקן וויין.
 און פריילעכע כוואַליעס פליעסקען מיט הענט:
 שטאַט האָט איר אייגן געזיכט ניט דערקענט! . . .

ס'איז גוט אַזוי

וואָלט אומעטיק געווען און—ניט געטויגט,
 אַז מיין ליד וואָלט אַלעמען געפעלן.
 ווען ס'וואָלט יעדערער מיין ליד צעפויקט —
 אונטער פּרעגצייכן וואָלט מען מיך דאַרפן שטעלן.

ס'איז גוט אַזוי. אַזוי גוט זיין קאַן נאָר דעם,
 וואָס האָט דערזען, אַז ס'האַט דער עמעס איינאונאיינציק פּאַנעם.
 ניט געטויגט—און—ווי טרויעריק ס'וואָלט געווען,
 אַז מיין ליד זאָל אויך געפעלן מיינע סאַנים.

געוויס, געוויס האָב איך מיט אַלע כּושים ליב,
 גערופן פון נאַרציסן, פאַרבן פון טוליען.
 וואָלט נאָר דאָס לעבן מיך געלאָזט—ווי כּוואָלט געליבט
 און אויסגעקושט ביי אַלע טעג די שטייפע ליפן.

נאָר מיט ליבע זיך אַרומטראָגן אין טאַש
 אויפן שלאַנטפעלד פון מיין גאַס, מיינט : אַרומגיין אומבאַוואָפנט.
 דער סוינע טראָגט זיין האַרץ, ווי אַ פאַלשן פאַס
 און איך בין מיט מיין סינע—אַפן.

ס'איז גוט אַזוי. און ס'וועט נאָך בעסער זיין,
 ווען ס'וועט מיין קלאַס קיין סאַנים ניט פאַרמאַגן ;
 דאַן וועל איך—אַנשטאַט דעם האָס וואָס כּ'טראָג אַריין
 אין ליד—אויף יעדן ליפּ פון וואָרט—די ליבע טראָגן.

א י נ ה א ל ט

זייטל

5	לאַמיר גיין
6	אויפדערנאַכטצו
7	מאַטראַזן ליבע
8	זי שרייבט
9	ער ענטפערט
11	היינט
12	ציטרינינע נאַכט
13	ניינציק פינגער (פּאַעמע)
29	אַ פענצטער פּראָטעסטירט
31	אַ טאַטע פאַרוויגט
33	ניו יאָרק ענפּאַס
34	מאַדאַם דיו פּאַנט
37	דאָס האַרץ אויף אַ קייט
38	בענדעט בעקער
41	אַ מאַדנער טאַג
42	און ווי אַזוי וועל איך אַ היים קומען
44	„סאַן כּוּאַן דע דיאַט“
46	יע, צי ניט ?
47	ווער וויסט פאַרוואָס ?
48	לעש אויס דאָס ליכט
50	אפּריל
51	מאַיאָווער פּלירט
52	אין פּרילינגדיקן רעגן
54	האַרלעם אין אַקטאַבער
61	האַפּן־שטאַט
62	ס'איז גוט אַזוי

